

Sygn. akt II AKa 76/20

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2020 r.

4 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5 Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski

6 Sędziowie: SA Piotr Brodniak

7 SO del. do SA Maciej Kawałko (spr.)

8 Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9 przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin - Śródmieście w Szczecinie Moniki Bednarskiej - Kałużnej

10 po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020 r. sprawy

11 A. D.

12 oskarżonej z art. 156 § 1 pkt 2 kk

13 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

14 od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15 z dnia 21 listopada 2019 r. sygn. akt III K 132/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza jej 400 (czteryście) złotych opłaty za drugą instancję.

SSO (del.) Maciej Kawałko SSA Andrzej Olszewski SSA Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 76/20	
Załącznik dołącza się w każdym	1		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 listopada 2019r. sygn. III K 132/19		
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z				

dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. D.	uprzednia karalność oskarżonej	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	643-644
2.1.1.2.	A. D.	aktualna sytuacja życiowa oskarżonej - podjęcie pracy, wynajem mieszkania, niepełnosprawność	informacja o warunkach zatrudnienia	653
umowa najmu mieszkania	654-655, 651-652			
orzeczenie o niepełnosprawności	649-650			
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	Dokument urzędowy, którego autentyczność i wiarygodność nie budzą wątpliwości	
2.1.1.2	informacja o warunkach zatrudnienia	Dokument, którego autentyczność i wiarygodność nie budzą wątpliwości	
umowa najmu mieszkania	Dokument, którego autentyczność i wiarygodność nie budzą wątpliwości		
orzeczenie o niepełnosprawności	Dokument urzędowy, którego autentyczność i wiarygodność nie budzą wątpliwości		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	naruszenie art. 4 kpk, polegające na nie wzięciu przez Sąd pod uwagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej tj. przede wszystkim zeznań świadków M. G. (1), P. M. oraz funkcjonariusza Policji T. U. (1)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem norma zawarta w art. 4 k.p.k. jest dyrektywą o charakterze ogólnym, nakazującą uwzględnienie okoliczności			

przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Zarzut naruszenia tego przepisu powinien ukazywać naruszenie norm tworzących konkretne zakazy lub nakazy (wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2019r. , II KK 224/19, Lex 2751806). Sąd samo wskazanie przez skarżącego na naruszenie wyrażonej w art. 4 kpk zasady obiektywizmu nie może być uznane za skuteczny zarzut odwoławczy. Sama treść zarzutu wskazuje natomiast na wiązanie go z dokonaną przez Sąd I instancji oceną dowodów, pod adresem której jednak skarżący formułuje zarzuty w dalszej części apelacji.

Wniosek

o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej ewentualnie przez wymierzenie oskarżonej kary łagodniejszej lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nietrafne sformułowanie zarzutu, nie mogło powodować żadnego z postulowanych we wnioskach odwoławczych rozstrzygnięć Sądu Apelacyjnego.		
3.2.	<p>Naruszenie art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, brak właściwego rozważenia ich całokształtu, dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego polegającego na przyjęciu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zeznania świadka K. J. (1) są w całości wiarygodne, - niewiarygodne są zeznania świadków M. G. (1), P. M. oraz funkcjonariusza Policji T. U. (1) 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sednem wywiedzionej apelacji było zakwestionowanie przez skarżącego dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów. Zdaniem obrońcy Sąd Okręgowy niesłusznie dał wiarę zeznaniom K. J. (1), gdyż osoba ta, jako skonfliktowana z oskarżoną, zeznawała w niniejszej sprawie nieprawdę na niekorzyść A. D.. Wskazać jednak należy, że o konflikcie z K. J. (1) oskarżona wspomina dopiero na etapie postępowania sądowego. Wcześniej o takiej okoliczności nie wspominała, nawet w czasie konfrontacji z tym świadkiem (k. 393). O takim konflikcie nie wspominał także K. J. (1), ani żaden inny świadek słuchany w postępowaniu przygotowawczym. Naturalnym zaś jest, że gdyby między oskarżoną, a K. J.</p>	

(1) istniał takowy konflikt, zostało by to podniesione przez osobę mającą wiedzę na ten temat od razu, choćby z uwagi na zatrzymanie i aresztowanie oskarżonej. Nadto to, że oskarżona "stawała w obronie" konkubiny K. J. (1) samo w sobie nie oznacza, że świadek ten, narażając się na odpowiedzialność za składanie fałszywych zeznań, podawałby nieprawdę, fałszywie obciążając oskarżoną. Żaden inny dowodów nie wykazuje takiej postawy K. J. (1), więc budowanie tezy o świadomym fałszywym pomawianiu oskarżonej przez tego świadka jest całkowicie dowolne, a eksponowanie w postępowaniu sądowym wątku o konflikcie między oskarżoną a K. J. (1) stanowi wyłącznie wyraz przyjętej linii obrony.

Wiarygodności K. J. (1) nie podważa fakt, że w trakcie zdarzenia był on nietrzeźwy. Można wskazać, że stwierdzony badaniem stan jego nietrzeźwości był akurat najmniejszy

spośród uczestników spożywania alkoholu. Jednak co istotniejsze, jego relacja nie wskazuje by stan taki miał wpływ na zdolność postrzegania i zapamiętania przebiegu zdarzenia. Jest ona spójna i konsekwentna co do istotnym elementów zajścia, co zasadnie przyjmuje Sąd Okręgowy. Sąd ten dostrzega także mniejszą szczegółowość niektórych fragmentów opisu sytuacji, jednak trafnie odczytuje to, jako niepodważające wiarygodności świadka. Jest to wszak oznaką, że świadek nie uzupełnia fragmentów swojej relacji zmyślonymi faktami i podaje przebieg zdarzenia zgodnie z tym co zaobserwował i zapamiętał.

Nie budzi żadnych zastrzeżeń dokonana przez Sąd I instancji ocena wyjaśnień oskarżonej i zeznań świadków M. G. (1) i P. M.. Sąd Okręgowy całkowicie trafnie dokonał weryfikacji ich wiarygodności poprzez zestawienie z innymi dowodami,

w tym relacją K. J. (1). Ocena ich zeznań jest całkowicie zgodna z regulami wskazanymi w art. 7 kpk, co przedstawiono na str. 4 pisemnego uzasadnienia. Sąd Apelacyjny w pełni podziela zaprezentowaną tam analizę dowodów. Nie jest natomiast tak, jak twierdzi skarżący, że relacja M. G. (1) znajduje potwierdzenie w zeznaniach T. U. (1). Ten ostatni świadek (słusznie uznany przez Sąd Okręgowy za wiarygodnego) bynajmniej nie podaje faktów potwierdzających zeznania M. G. (1), a jedynie relacjonuje wypowiedzi osób zastanych na miejscu interwencji policjantów. Podczas składania zeznań na rozprawie T. U. (1) wskazał nie to, co sam ustalił, lecz co wynikało z relacji osób zastanych na miejscu interwencji, co w wersji przyjętej przez oskarżoną i część uczestników libacji odbiegało jednak od prawdy. Jednocześnie T. U. (1) wskazał, konsekwentnie, że jeden z obecnych

na miejscu podał,
że pokrzywdzonego
nożem ugodziła
oskarżona.

Błędnie obrońca
twierdzi, że świadek,
na relacji którego
oparł się Sąd
I instancji jest
niewiarygodny.

Rzetelna, w tym
obiektywna, ocena
dowodów wskazuje
na wiarygodność
właśnie K. J.
(1). Sąd Apelacyjny
w pełni podziela
argumentację, jaką
przedstawił Sąd
Okręgowy w tym
zakresie. Dodatkowo
zaś, w kontekście
twierdzeń zawartych
w apelacji można
podnieść, że
twierdzenia
pokrzywdzonego, iż
nie wie czemu
oskarżona miałyby
go ugodzić nożem,
nie mogą być
argumentem
podważającym
ustalenie o
sprawstwie A. D.,
skoro pokrzywdzony
(jaki część świadków
zdarzenia)
prezentuje wersję
mającą nie
zaszkodzić
oskarżonej. Jego
twierdzenia w tym
zakresie zatem nie
są wiarygodne.
Natomiast fakt, że
K. J. (1) jest
jedynym świadkiem
obciążającym

oskarżoną nie
podważa jego
wiarygodności. Nie
ma przecież żadnej
reguły dowodowej
uzależniającej
wiarygodność
świadka od ilości
dowodów
potwierdzających
jego relację.
Posługiwanie się
takim argumentem
przez skarżącego,
zwłaszcza w
kontekście stawiania
zarzutu naruszenia
art. 7 kpk, jest
nieakceptowalne.

W końcu, wbrew
twierdzeniom
skarżącego, wina
oskarżonej nie
została przez Sąd
Okręgowy ustalona
w oparciu o
uprzednia karalność
oskarżonej. Z
żadnego fragmentu
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku to nie
wynika, a
twierdzenia zawarte
w uzasadnieniu
apelacji sugerujące,
że argument
uprzedniej
karalności był
traktowany przez
Sąd Okręgowy w
takim właśnie
kontekście, uznać
należy za
gołosłowne, a ich
użycie przez
podmiot

profesjonalnego - za niedopuszczalne.		
Wniosek		
o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej ewentualnie przez wymierzenie oskarżonej kary łagodniejszej lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nietrafność zarzutu dokonania błędnej oceny dowodów, nie mogła skutkować dokonaniem zmiany wyroku, ani choćby jego uchyleniem. Nie zachodziły żadne podstawy do zmiany wyroku, nie tylko w zakresie winy, ale także kary, skoro skarżący żadnych zarzutów dotyczących tej części wyroku nie sformułował, a nie zachodziły żadne podstawy by w zakresie rozstrzygnięcia o karze Sąd		

odwoławczy ingerował z urzędu.			
3.3.	naruszenie art. 5 § 2 kpk poprzez pominięcie występujących w sprawie , istotnych wątpliwości co do sprawstwa oraz winy oskarżonej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Również zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk uznać należy za niezasadny. Jak wskazuje się w orzecznictwie podzielanym przez Sąd Apelacyjny:</p> <p>Naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 §</p>			

2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny. (postanowienie Sądu Najwyższego z 18.1.2019r., IV KK 651/19, Lex 2784008).

Jak zaś wskazano wyżej dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zebranego materiału dowodowego była całkowicie prawidłowa. Co zaś istotne w tym kontekście, nie doprowadziła ona do ustalenia dwóch, równoważnych wersji zdarzenia, tak by rysujące się w ten sposób wątpliwości należało rozstrzygać i by znalazł zastosowanie art. 5 § 2 kpk. Skoro więc przepis ten nie znajdował w sprawie niniejszej zastosowania, tym samym nie mógł zostać naruszony przez Sąd Okręgowy.

Wniosek

<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej ewentualnie przez wymierzenie oskarżonej kary łagodniejszej lub o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nietrafność sformułowanego zarzutu, nie mogła powodować żadnego z postulowanych we wnioskach odwoławczych rozstrzygnięć Sądu Apelacyjnego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE</p>		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku Sądu Okręgowego - stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonej oraz rozstrzygnięcie o karze, w tym o zaliczeniu okresu pozbawienia wolności w sprawie, a także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty podniesione przez skarżącego okazały się niezasadne. Nie zaistniały przy tym żadne okoliczności, których uwzględnienie z urzędu skutkowałoby zmianą lub uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu	

<i>pierwszej instancji</i>			
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe o powodach zmiany			
<i>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
<i>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt. II	Koszty nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym zostały ustalone na podstawie § 17 ust 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia		

	Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
pkt. III	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, zaś opłatę ustalono na podstawie art. 2 ust1 pkt 5 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.	
7. PODPIS		
SSO del. Maciej Kawalko SSA Andrzej Olszewski SSA Piotr Brodniak		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	całość wyroku - rozstrzygnięcie o winie

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana